

Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΡΥΣΤΟΥ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ*

ΥΠΟ

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΘΕΜΕΛΗ

ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐργασιῶν μου α) «Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Εὐδρίπου διὰ μέσου τῶν αἰώνων» (Ἀθῆναι 1952), β) «Ἡ Ἐπισκοπὴ Ὠρεῶν» (Ἀθῆναι 1953), καὶ γ) «Αἱ Ἐπισκοπαὶ Πορθμοῦ, Αὐλῶνος, Αἰδηψοῦ, Ζάγκων, καὶ Καναλιῶν» (Ἀθῆναι 1954), ὑπελείπετο νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἡ παροῦσα ἐργασία, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Καρύστου διὰ μέσου τῶν αἰώνων», ἵνα οὕτως ὀλοκληρωθῇ ἡ Ἐπισκοπικὴ Ἱστορία τῆς νήσου Εὐβοίας, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν τῆς ὁποίας, διὰ τῶν ὡς ἄνω καὶ δι' ἄλλων μονογραφιῶν¹, ἔχω κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς δημοσιεύσει, ἀποτίων τὸν φόρον τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν γενέτειραν νῆσον.

Ἐκ τῶν ὀκτῶ ὡς ἄνω ἐν τῇ νήσῳ Εὐβοίᾳ ἐκκλησιαστικῶν παροικιῶν σήμερον δύο μόνον ὑφίστανται ὡς Μητροπόλεις, α) ἡ τῆς (τοῦ) *Εὐδρίπου*, φερούσης τὸ νέον ὄνομα «Χαλκίδος» (ἐκ τῆς ἔδρας αὐτῆς), περιλαμβανούσης δὲ μέρος τῆς κεντρικῆς Εὐβοίας, καὶ τὸ ταύτῃ συνεχόμενον βόρειον αὐτῆς τμήμα, ὡς καὶ τὰς νήσους τῶν Βορείων Σποράδων (Σκιάθον, Σκόπελον καὶ Ἀλόνησον), καὶ β) ἡ τῆς *Καρυστίας*, περιλαμβανούσης τὸ ὑπόλοιπον μέρος τῆς κεντρικῆς Εὐβοίας, τὸ ταύτῃ συνεχόμενον νότιον αὐτῆς

* Ἀμειροῦται εἰς τὸν ἀείμνηστον πατέρα μου Ζαφείριον.

«Ἐν ὄλῃ καρδίᾳ δόξασον τὸν πατέρα σου . . .».

(Σοφία Σειράχ ζ', 27).

1. Αἱ λοιπαὶ ἐργασίαι, αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν τῆς νήσου Εὐβοίας, εἰσὶν αὗται: α) «Παναγία Δινοιῶς» (Βόλος 1949), β) «Ὁ Μητροπολίτης Εὐδρίπου Παῖσιος» (ἐν «Ἐκκλησία», τόμος ΚΗ' [1951] σελ. 53 κ. ἑ.), γ) «Δύο Θεόδωροι ἐπίσκοποι Εὐδρίπου» (Ἀθῆναι 1951), δ) «Ἐκκλησιαστικὰ Εὐβοϊκὰ σεμνάματα ἐν οἷς ὁ ἀοίδιμος Πενταπόλεως Νεκτάριος» (Ἀθῆναι 1955), «Ἡ καθάρσεις τοῦ Μητροπολίτου πρῶην Εὐδρίπου Πύσιου Β' [1763]» (ἐν «Ἐκκλησία», τόμος ΛΒ' [1955] σελ. 113), στ) «Καθαιρέσεις Μητροπολιτῶν Εὐδρίπου» (Ἀθῆναι 1955) καὶ ζ) «Ἡ ἐν βορείῳ Εὐβοίᾳ Ἱερὰ Μονὴ Ἅγιος Γεώργιος «Ἡλία» [ἐπεξεργασία] (Ἀθῆναι 1953).

τιμῆμα, καὶ τὴν νήσον Σκύρον, ἔξ οὗ «*Καρυστίας καὶ Σκύρου*» τιτλοφορεῖται.

Ὁ καὶ ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἰσχύων νόμος τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς παρακμῆς, ὑπὸ ἰδιάζουσαν βεβαίως μορφήν, καὶ αἱ ἐναλλασσόμεναι ἱστορικαὶ προϋποθέσεις διοικήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπαρχιῶν, εἶναι τὰ αἷτια τῆς ἐκλείψεως τῶν λοιπῶν ἔξ ἐν τῇ νήσῳ τῆς Εὐβοίας ἐπισκοπῶν.

Ὡς πρὸς τὴν *ὀνομασίαν* τῆς ὑπὸ ἔρευναν Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως ἐθεώρησα καθήκον πρὸς τὴν Ἱστορίαν νὰ χρησιμοποιήσω τὴν ὑπὸ τῆς πολιᾶς ἀρχαιότητος καθιερωθεῖσαν ὀνομασίαν «*Καρύστου*», καὶ οὐχὶ «*Καρυστίας*», διότι ὁ μὲν τίτλος «*Καρύστου*» εἶναι ὁ πρῶτος τίτλος τῆς ἐπισκοπῆς, ἀναφερόμενος ἤδη ἀπὸ τῆς τρίτης ἢ τῆς τετάρτης ἑκατονταετηρίδος, διατηρηθεὶς μέχρις ἐπέκεινα τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ὁ δὲ τίτλος «*Καρυστίας*» διὰ πρώτην φορὰν ἐμφανίζεται περὶ τὸ τέλος τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1833, ὡς λεχθήσεται καὶ κατωτέρω.

Ἀκριβῶς δ', ἔνεκα σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἱστορικὴν παράδοσιν, θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον καὶ ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Χαλκίδος τῆς Εὐβοίας νὰ ἀνακτήσῃ τὸν ἀρχαῖον αὐτῆς τίτλον, τῆς Μητροπόλεως «*Εὐρίπου*». Διότι, ὅπως ἱερὰ καὶ ἐράσματα εἶναι τὰ ἀρχαιοεκκλησιαστικὰ μνημεῖα, οὕτω πως καὶ αἱ ἀρχαῖαι τῶν μέχρι σήμερον σφζομένων ἐπισκοπῶν (μητροπόλεων) ὀνομασίαι, πρέπει νὰ ἀπολαμβάνωσι τῆς ἡμετέρας ἀγάπης, καὶ τῆς διαφυλάξεως αὐτῶν, ἵνα διατηρῆται ἡ ἱστορικὴ συνέχεια καὶ ἐν αὐταῖς εἰσέτι ταῖς ὀνομασίαις.

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Καρύστου εἶναι μία ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων ἐπισκοπῶν τῆς νήσου Εὐβοίας, μνημονευομένη ἐν ταῖς ἱστορικαῖς πηγαῖς, ἀορίστως μὲν ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς τρίτης ἢ τῶν ἀρχῶν τῆς τετάρτης ἑκατονταετηρίδος, ἐπίσκοπος δ' αὐτῆς, ὁ *Κυριακός*, (ὁ πρῶτος γνωστός μοι ἐπίσκοπος Καρύστου) ῥητῶς ἀναφέρεται ὅτι μετέσχε τῆς ἐν ἔτει 458 συγκληθείσης ἐν *Κορίνθῳ* ἐπαρχιακῆς Συνόδου, ὑπὸ τὸν Κορίνθου Πέτρον, ὑπογράφας, μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπισκόπων, ἐπιστολὴν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Λέοντα Α' (457-474), περὶ ἀποδοχῆς τῶν ἀποφάσεων τῆς Δης Οἰκουμενικῆς Συνόδου (451).

Τὸν διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς μέχρι τῆς σήμερον, βίον αὐτῆς ἐπιχειρεῖ νὰ παρουσιάσῃ ἢ παροῦσα μονογραφία, θεωρουμένη ὡς μικρὰ συμβολὴ εἰς τὴν ἐλλείπουσαν πλήρη Ἱστορίαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καρύστου.

Καίτοι παρὰ τῶν εἰδῶτων εἶναι γνωστόν, ὅμως μνημονευτέον καὶ ἐν τῷ προοιμίῳ τούτῳ, ὅτι οὐχὶ μικρὰς δυσκολίας συναντᾷ ὁ προτιθέμενος νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ βίου μιᾶς ἀρχαιοτάτης, καὶ οὐχὶ μεγάλης, ἐπισκοπῆς, ὡς ἡ ὑπὸ ἔρευναν τοιαύτη. Τὰς δυσκολίας ταύτας συνήντησα ἐν

τῇ ἐρευνῇ τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐκκλησιαστικὴν παροικίαν. Οὐχ ἦττον ὅμως, προσφέρεται εἰς τὴν μονογραφίαν ταύτην ὅ,τι ἐπιμελῶς καὶ κατόπιν πολλῆς ἐρευνῆς ἀπεκτῆθη, χωρὶς νὰ θεωρῆται ἐξηντημένον τὸ θέμα ἀπὸ πάσης πλευρᾶς. Ἄλλωστε νομίζω ὅτι, τὰ ἱστορικὰ θέματα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθῶσιν ἀπολύτως καὶ ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις αὐτῶν ἐξηντημένα.

Ἦδη ὁ μέγας ἱστορικὸς Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης (205-122 π. Χ.) εἶπεν ὅτι, ὁ συγγραφέων Ἱστορίαν ἀνάγκη νὰ ἔχη ὡς ἐφόδια α) πολλῆς Ἱστορίας γνῶσιν, β) τὴν ἐπὶ τόπου ἔρευναν κ.τ.λ.π. Ἀλλὰ ἐν τῇ ἐξιστορήσει τῶν τῆς Μητροπόλεως Καρύστου ἢ μὲν ἀρχαία Ἱστορία δὲν παρέχει τὴν ἀπαιτουμένην ἱστορικὴν γνῶσιν, αἱ δὲ ἐπὶ τόπου περὶ αὐτῆς ἔρευναὶ δὲν προσφέρουσί τι πλεόν τῶν παρεχομένων πενιχρῶν πληροφοριῶν.

Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει, τὰ κατὰ τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν τῆς Καρύστου (οὐχὶ βεβαίως καὶ τὰ κατὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Σκύρου¹, μεθ' ἧς σήμερον εἶναι ἠνωμένη ἡ Μητρόπολις Καρύστου) ἐκτίθενται κατωτέρω ὑπὸ τὰ ἐξῆς κεφάλαια: Α) Εἰδωλολατρικὴ περίοδος. Β) Ἰδρυσίς, «τάξις» καὶ ἐξέλιξις τῆς Μητροπόλεως Καρύστου. Γ) Ἐπίσκοποι Καρύστου. Δ) Ἱστορικὰ σημειώματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Κατὰ τὴν εἰδωλολατρικὴν ἐποχὴν, ἐν τῇ νοτιῶς τῆς Εὐβοίας, ὡς γνωστόν, κειμένη *Καρύστῳ*, καὶ δὴ εἰς τὴν μὴ σφραζομένην σήμερον πόλιν *Ὀχη*, ὑπὸ τὸ ὁμώνυμον ὄρος, ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ὀχεία Ἥρα, σφάζεται δὲ ἐκεῖ Πελασγικὸν κτίσμα ναοῦ, ἀφιερωμένου εἰς τὴν εἰρημένην λατρείαν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ὀχείας Ἥρας. Κατὰ τὴν λατρείαν ταύτην ἐν τῇ *Ὀχη*, ἡ Ἥρα ἐκαλεῖτο Ζυγία ἢ Γαμηλία, ὡς θεμελιώσασα τὸν γάμον ἐπὶ τοῦ ὄρους *Ὀχη*, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὀνομασία αὐτῆς ὡς Ἥρας Ὀχείας. Πρὸς ἀνάμνησιν δὲ τοῦ εἰρημένου γάμου ἐτελεῖτο τότε ἐκεῖ ἡ ὡς ἄνω λατρεία. Περαιτέρω ἐν *Καρύστῳ* ἐλατρεύοντο ὁ Ποσειδῶν, ὁ Ἀπόλλων, ὁ Διόνυσος, καὶ ὁ ἡμίθεος Ἡρακλῆς. Ἐκ τῆς λατρείας δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐθεωρεῖτο τοῦ φωτὸς θεός, ἔχει τὴν προέλευσιν αὐτοῦ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως Καρύστου. Τὸ συμπέρασμα τοῦτο στηρίζεται ἐπὶ νομισμάτων τῆς ἀρχαίας Καρύστου, ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄψεως τῶν ὁποίων εἰκονίζεται ἀλέκτωρ κατὰ διαφόρους στάσεις, ὑπαι-

1. Τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἐπισκοπῆς Σκύρου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἐπισκοπὴ Σκύρου ἀνά τοὺς αἰῶνας», συνέγραψεν ὁ Σκύριος διαπρεπὴς συγγραφεὺς τῆς Νεωτέρας Ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος *Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης πρώην Δήμου κ. Βασιλείου (Ἀϊόσης)*, καὶ ἐδημοσίευσεν αὐτὴν ἐν τῇ *Ἐπετηρίδι Ἐταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν*, τόμος ΙΕ' (1939) σελ. 101-141.

νισσόμενος τὸ ὄνομα Κάρυστος, παραγόμενον ἐκ τοῦ ρήματος καρύσσω (κηρύσσω), ἐξ οὗ καὶ ὁ ἀλέκτωρ καλεῖται κήρυξ (καὶ κατ' Ἀριστοφάνην κάρυξ), εἶναι δὲ οὗτος ἔμβλημα ἡλιακόν, ὡς τῆς αὐγῆς προάγγελος, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὴν λατρείαν τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁμοῦ δὲ μετὰ τοῦ ἀνωτέρω ἀναφερομένου Διονύσου, ἐλατρεύετο καὶ ἡ Περσεφόνη, ἀμφοτέρων δὲ ναὸς ὑπῆρχεν ἐν τῇ πόλει τῆς Καρύστου. Ἐκτὸς ὅμως τῶν ὡς ἄνω θεῶν, οἱ Καρυστινοὶ ἐλάτρευον καὶ τὸν ἄνεμον Βορρέαν, «τὴν κτίσιν παρὰ τὸν Κτίσαντα» σεβίζοντες. Ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ δὲ βωμοῦ τοῦ Βορρᾶ ἐψάλλετο ὕμνος θρησκευτικός, ὑπὲρ καταπαύσεως τῶν βιαίων αὐτοῦ πνοῶν, διότι, ἔνεκα τῆς θέσεως τοῦ τόπου ἐκείνου, ἦτο οὗτος καταστρεπτικός. Λείψανον τῆς εἰδωλολατρικῆς ταύτης ἐσορτῆς σφύζεται μέχρι σήμερον ἐν Καρύστῳ. Εἶναι δηλονότι ὁ λεγόμενος «βορρεασμός», ἦτοι τέλεσις λιτανειῶν, κατ' Αὔγουστον μῆνα, πρὸς κατάπαυσιν τοῦ σφοδρῶς πνέοντος βορρᾶ. Περὶ τῶν βιαίων δὲ τούτων πνοῶν τοῦ βορρᾶ, ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Καρύστου, ἀξιοσημείωτα εἶναι τὰ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Μιχαὴλ τοῦ Ἀκομινάτου († 1220) ἀναγραφόμενα ἐν ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν Γεώργιον Βαρδάνην, υἱὸν τοῦ ἐπισκόπου Καρύστου Δημητρίου, ἔχοντα οὕτω: «*Ἡ σκληρὴ ὄντως ἄνεμος, οὗ ῥεῦμα σὺ ἀέρος καὶ χεῦμα φερέσβιον, ἀλλὰ χεῖμαρος ἀγρίας λαίλαπος. Τὶ μὴδὲν ἄχαρὶ πεπονθὼς πρὸς τῶν Καρυστιῶν τηλικαῦτα ἀδικεῖς, πόνους πολυμόχθων ἀροτρίων παρασύρων καὶ διαφθειρῶν ὡς ὁ παρ' Ὀμήρω πλήθων ποταμὸς γεφύρας καὶ ἀνδρῶν ἔργα πίονα*». Ἐπὶ τούτοις, ἡ Κάρυστος εἶχε τὴν θρησκευτικὴν εἰδικὴν τιμὴν καὶ προνομίαν νὰ παραλαμβάνη τὰ δῶρα, τὰ ὅποια ἐστεύλλοντο εἰς τὸν ἐν τῇ νήσῳ Δήλῳ περιώνυμον ναὸν τῶν Δελφῶν, ὑπὸ τῶν ἐκεῖθεν τῆς Θράκης οἰκούντων. Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, τὰ θρησκευτικὰ ταῦτα δῶρα (ἀφιερῶματα, κ.τ.λ.π.), μετεκομίζοντο διὰ ξηρᾶς ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μέχρι τῆς Καρύστου, οἱ δὲ Καρυστινοὶ μετεκόμιζον ταῦτα εἰς τὴν νῆσον Τήνον, καὶ ἐκεῖθεν οἱ Τήνιοι τὰ ἔφερον εἰς τὴν Δήλον.

Ἀκολούθως, εἰς τὸ ἐν τῇ νοτίῳ Εὐβοίᾳ ἀκρωτήριον *Καφηρεὺς* ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Διονύσου, εἰς τὸ ἕτερον δ' ἀκρωτήριον ἐν τῇ αὐτῇ τῆς νήσου Εὐβοίας περιοχῇ, ἦτοι εἰς τὸν *Γεραιστόν*, ἐλατρεύετο ὁ Ποσειδῶν, ὁ τῆς θαλάσσης θεός, ἐξ οὗ ἐκαλεῖτο καὶ «Γεραίστιος».

Εἰς τὰ *Στύρα* τῆς Καρύστου ἐλατρεύετο ὁ Ἀσκληπιός, εἰς τὰς *Ταμύνας* (σημερινὸν Ἀλιβέριον) ὁ Δαφνηφόρος Ἀπόλλων, καὶ τέλος εἰς τὴν *Κύμην* ἐτιμαῖτο ὁ Ποσειδῶν, ὡς ἐξάγεται ἐκ νομισμάτων τῆς Εὐβοϊκῆς Κύμης².

1. Μιχαὴλ Ἀκομινάτου τοῦ Χωνιάτου Τὰ σφύζόμενα, ὑπὸ Σπυρίδωνος Π. Λάμπρου τόμος Β', Ἀθήναι 1880, σελ. 214-215, καὶ σελ. 618.

2. Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου *Θέμελη*, Ἀρχιεραγματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀρχαὶ καὶ διάδοσις τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, (Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» 1954) Θεσσαλονίκη 1954, σελ. 3-5.

Ἄξιονημονεύτους, περαιτέρω, πληροφορίας, ἀναγομένας εἰς εἰδωλολατρικά ἔθιμα ἐν τῇ νοτίῳ Εὐβοίᾳ, κατὰ τὴν πρώτην ἑκατονταετηρίδα μ.Χ. παρέχει ὁ ἐκ Προύσης τῆς Βιθυνίας καταγόμενος Δίων, ὁ διὰ τὴν εὐγλωττίαν αὐτοῦ ἐπονομασθεὶς Χρυσόστομος (γεννηθεὶς περὶ τὰ μέσα τῆς Α' μ.Χ. ἑκατονταετηρίδος), εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ «Εὐβοϊκὸς ἢ Κυνηγός». Ἐρχόμενος ὁ ἐν λόγῳ συγγραφεὺς ἐκ Χίου, ἐναυάγησεν εἰς τὰ Κοῖλα, ἦτοι κατὰ τὰ βορειοανατολικά παράλια τῆς Καρυστίας, καὶ τὰ τοῦ ναυαγίου αὐτοῦ ἔξιστορῶν, ἀναφέρει ἡθῆ καὶ ἔθιμα εἰδωλολατρικὰ τῶν κατοίκων τῆς ὡς ἄνω περιοχῆς. Πληροφορούμεθα λοιπὸν ἐκ τοῦ «Εὐβοϊκοῦ ἢ Κυνηγοῦ», ὅτι εἰς τὴν διαληφθεῖσαν περιοχὴν ὑπῆρχον ψευδῶν θεῶν ἀγάλματα, καὶ ἡρώων στῆλαι, ὅτι ὁ ὄρκος τῶν κατοίκων ἦτο, ὡς εἰκός, εἰδωλολατρικός, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῇ γάμος μεταξὺ στενωτάτων συγγενῶν, ὅτι πρὸς τέλεσιν τοῦ γάμου ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἢ κατάλληλος τῆς σελήνης ἐμφάνισις, καὶ ὅτι ἐπὶ τῇ τελέσει τοῦ γάμου ἐπρόκειτο θυσία νὰ τελεσθῇ¹.

Αὕτη, ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, ἦτο ἡ θρησκευτικὴ κατάστασις ἐν τῇ περιοχῇ τὴν ὁποίαν σήμερον ἐν τῇ νήσῳ Εὐβοίᾳ περιλαμβάνει ἡ Μητρόπολις τῆς Καρύστου, κατὰ τὴν εἰδωλολατρικὴν περίοδον. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ἐκείνης, ὡς καὶ οἱ ἀπανταχοῦ τῆς Εὐβοίας οἰκοῦντες, ἦσαν πολυθεῖσταί.

(Συνεχίζεται)

1. Βλέπε λεπτομερέστερον ἐν Ἄρχιμ. Χρυσοστόμου Θέμελη, ἔνθα ἀνωτέρω, σελίς 24-26.